

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm, ngày 13/10/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1036

“HẠNH PHÚC Ở ĐÂU, MỸ MÃN Ở ĐÂU”

Chúng ta luôn mong cầu hạnh phúc, mong cầu những điều tốt đẹp đến với cuộc sống của mình. Cách chúng ta khởi tâm động niệm sẽ quyết định chúng ta có cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn hay không!

Người xưa nói: “*Một nhà no ấm, ngàn nhà oán trách*”. Nếu chúng ta chỉ nghĩ đến hạnh phúc, sự no ấm của riêng gia đình mình mà không nghĩ đến người khác thì mọi người sẽ oán trách chúng ta. Khi chúng ta đem hạnh phúc của chúng ta chia sẻ với mọi người thì chúng ta sẽ cảm nhận được hạnh phúc chân thật trong nội tâm. Chúng ta chia sẻ những gì mình có cho người khác thì những điều đó sẽ càng được nhân lên nhiều hơn. Người thế gian không hiểu điều này! Họ cho rằng cho đi là sẽ mất, cho đi thì sẽ hết!

Có người nói với tôi là họ không có cuộc sống hạnh phúc. Họ có nhà ở, có cơm ăn, có con cái nên tôi khuyên họ chia sẻ những gì mình có cho mọi người thì họ sẽ có được hạnh phúc chân thật. Chúng ta mong muốn có cuộc sống hạnh phúc, cuộc sống mỹ mãn nhưng chúng ta thường tự tư ích kỷ. Chúng ta phát tâm làm việc vì chúng sanh thì chúng ta sẽ nhìn thấy có rất nhiều việc để làm. Những người chỉ nghĩ cho bản thân, tình chấp thì họ không thể nhìn thấy những chúng sanh khổ nạn. Khởi tâm động niệm của chúng ta là “*tự tư tự lợi*” thì chúng ta sẽ cảm tình mà làm việc. Chúng ta sẽ chỉ làm những việc mang lại lợi ích của mình, người của mình.

Đối tượng cứu giúp của Phật Bồ Tát là tất cả chúng sang tận hư không khắp pháp giới, những chúng sanh khổ nạn hữu duyên, không phân biệt màu da, chủng tộc, tôn giáo. Chúng ta phân biệt học trò của mình, học trò của người thì tâm của chúng ta vẫn là tâm của phàm phu. Tâm Bồ Đề là tâm rời xa sự phân biệt, chấp trước. Chúng ta muốn đi tìm hạnh

phúc nhưng chúng ta chìm ngập trong “*tự tư tự lợi*”, chìm ngập trong “*cái ta*” và “*cái của ta*”!

Gần đây, khi các nhà khảo cổ học khai quật một lăng mộ, họ thấy trong lăng mộ có nhiều vàng bạc, châu báu và cả sách giáo huấn của Ngài Khổng Tử. Khi họ mất đi họ cũng muốn mang theo những gì tốt nhất ở thế gian. Họ tham lam đến mức ngu muội! Có người còn sống nhưng họ tác tượng cả gia đình để thờ cúng vì họ muốn được lưu danh thiên cổ. Họ sống chỉ biết chính mình! Họ không lắng nghe được tiếng khổ đau của chúng sanh. Trong tên của “*Bồ Tát Quán Thế Âm*”, chữ “*Quán*” nghĩa là Ngài lắng nghe được tiếng kêu khổ của chúng sanh ở khắp thế gian.

Người thế gian luôn muốn củng cố tiền bạc, địa vị. Chúng ta đi ra ngoài mà chúng ta không phải lo đóng cửa nhà thì đó là chúng ta đang có cuộc sống an nhiên, tự tại. Chúng ta ở trong ngôi biệt thự đất tiền, khi mất chúng ta có lăng mộ hoành tráng thì những việc này không giúp ích cho việc tu hành của chúng ta. Một tấn gạo chỉ hơn 10 triệu nhưng có những người vỡ nợ số tiền lên đến 13.000 tỷ. Nếu số tiền này quy ra gạo thì rất nhiều chúng sanh nghèo đói sẽ có gạo ăn. Người xưa nói: “*Một nhà no ấm, ngàn nhà oán*”. Chúng ta “*tự tư tự lợi*” không có tâm đồng cảm với người thì hạnh phúc của chúng ta không thể bền vững. Chúng ta không thể hạnh phúc khi những người xung quanh đang khổ nạn.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta muốn có đời sống hạnh phúc mỹ mãn thì chúng ta phải giúp tất cả chúng sanh. Chúng sanh hạnh phúc thì chúng ta cũng sẽ hạnh phúc*”. Tất cả mọi người trên thế giới ấm no, hạnh phúc thì thế giới đó là một thế giới đại đồng. Tất cả mọi người trong xã hội ấm no, hạnh phúc thì xã hội đó là một xã hội đại đồng. Nếu trong xã hội mọi người khổ đau thì chúng ta cũng không thể có sự bình yên để hưởng thụ hạnh phúc.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta muốn có đời sống hạnh phúc mỹ mãn thì những người xung quanh chúng ta cũng phải có hạnh phúc. Tất cả mọi người cùng có cuộc sống hạnh phúc thì hạnh phúc của chúng ta sẽ bền vững. Nếu đời sống của người khác gian nan, khốn khổ mà đời sống của chúng ta dư dả, hoang phí thì người ta sẽ muốn cướp đi hạnh phúc của chúng ta. Chúng ta nhất định sẽ gặp tai nạn!*”. Có một người phú ông, khi nhà ông cháy thì không ai đến cứu giúp. Họ còn mong nhà ông cháy vì ông sống “*tự tư tự lợi*”, không quan tâm đến những người khổ nạn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta trải qua đời sống dư dả trong khi người khác có đời sống đói khổ thì người khác sẽ đổ kỵ. Họ sẽ oán hận thậm chí họ tìm cách để cướp bóc, hãm hại chúng ta vì vậy chúng ta không có thể có cuộc sống an vui. Phật dạy chúng ta, chúng ta giúp đỡ chính mình thoát khỏi bần cùng, khổ nạn thì chúng ta cũng phải giúp đỡ chúng sanh”**. Chúng ta có hạnh phúc thì chúng ta cũng phải tận tâm, tận lực, vô điều kiện mà giúp đỡ mọi người. Người thế gian tranh đấu, bất chấp tất cả để làm lợi ích cho mình. Nhà Phật gọi đó là việc làm: **“Lợi mình, hại người”**.

Ngày nay, nếu có ai làm việc tốt thì mọi người cho rằng họ đang có mưu đồ. Họ cho rằng, con người ai cũng tham, có mưu cầu cho riêng mình. Một số người tu hành vẫn mưu cầu, mong muốn hưởng thụ **“danh vọng lợi dưỡng”**. Những người này đã làm người thế gian mất niềm tin vào Phật pháp. Nhiều người bị lừa nhiều lần, bị lừa đến te tua nên họ mất đi niềm tin vào Phật pháp. Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải làm ra biểu pháp, làm ra tấm gương cho người. Chúng ta đã học hơn 1000 chuyên đề. Hòa Thượng dạy chúng ta tất cả những phương diện nhỏ của đời sống.

Người có trí tuệ thì họ sẽ kiểm soát từng khởi tâm động niệm của chính mình. Chúng ta làm việc bằng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta sẽ gây hại cho mình và cho người. Người xưa dạy chúng ta: **“Cẩn tắc vô ưu”**. Chúng ta cẩn trọng trong mọi việc thì chúng ta sẽ không phải lo lắng. Chúng ta cẩn trọng trong khởi tâm động niệm thì chúng ta không phải lo lắng mình sẽ làm sai. Chúng ta cẩn trọng trong đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta sẽ tránh gây hại cho người. Chúng ta tự mình làm tự mình chịu, Phật Bồ Tát không ban được hạnh phúc cho chúng ta.

Chúng ta phải giúp chính mình và giúp chúng sanh. Chúng sanh không có một gia đình hạnh phúc, chúng sanh không biết đường để thoát khỏi khổ đau, sanh tử thì chúng ta giúp họ. Chúng ta phát dương quang đại giáo dục của Phật, của Thánh Hiền thì chúng ta và những người xung quanh đều có hạnh phúc. Chúng ta không cần tìm cầu ở bên ngoài mà hạnh phúc được quyết định bởi cách khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta giúp đỡ chúng sanh bằng cách khắc phục tập khí ác nghiệp nhiều đời nhiều kiếp của chúng ta. Tập khí xấu ác nhất chính là “tự tư tự lợi”. Tập khí “tự tư tự lợi” đã ngăn cản chúng ta lợi ích tha nhân”**. Những tập khí ác nghiệp của chúng ta chính là **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”**. Chúng ta cắt rau đẹp mang đi tặng, rau không đẹp thì để chúng ta ăn.

Chúng ta có hai trái đu đủ, một trái rất ngon đẹp và một trái không ngon, nếu chúng ta mang tặng người trái ngon hoặc tặng hết cho người thì đó là chúng ta đã đẹp bỏ đi sự “*tự tư tự lợi*”.

Khi tôi ở Nghệ An, tôi nói chuyện với một chị lao công, chị và gia đình đang phải trả qua cuộc sống rất khó khăn nên tôi đã đưa cho chị một chút tiền để giúp đỡ. Nhiều người thế gian cho rằng, người khác khổ là do chính họ không chịu nỗ lực, họ đáng chịu khổ như vậy! Chúng ta nhìn thấy chúng sanh khổ nạn thì chúng ta cứu giúp trong khả năng của mình. Chúng ta không phân biệt người nào đáng cứu giúp, người nào không đáng cứu giúp. Có thể từ sự cứu giúp của chúng ta họ sẽ nỗ lực thay đổi số mạng. Chúng ta “*tùy duyên*” giúp người nghĩa là chúng ta biết hoàn cảnh nào khó khăn thì chúng ta giúp đỡ trong khả năng của mình. Chúng ta làm xong thì chúng ta cũng không cần phải nhớ. Người xưa nói: “***Việc tốt không bằng không việc gì***”. Nếu chúng ta thấy việc cần làm mà chúng ta không cần làm thì Tâm Bồ Đề của chúng ta bị lui sụt. Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh***”.

Sau khi tôi lái xe, tắt máy xong thì tôi luôn kiểm điểm lại xem hôm nay khi tôi lái xe tôi có sai phạm gì không. Chúng ta làm sai thì chúng ta sửa. Trên hành trình cuộc đời cũng vậy, chúng ta phải luôn kiểm điểm lỗi lầm của mình. Người xưa nói: “***Nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá. Quá vật đản cải, thiện mạc đại hạ yên***”. Con người không phải Thánh Hiền, không ai là không có lỗi. Hàng ngày, chúng ta mắc rất nhiều sai phạm nhưng chúng ta phải đổi mặt, phải sửa lỗi. Nếu chúng ta không khắc phục được tập khí xấu ác mà chúng ta nói lại lời của Phật, của Thánh Hiền thì chúng ta sẽ gây hại cho người.

Hòa Thượng nói: “***Người ngày nay “tự tư tự lợi”. Họ khởi tâm động niệm chỉ nghĩ đến chính mình không nghĩ đến người khác. Việc này là đặc biệt sai lầm! Khởi tâm động niệm của chúng ta sẽ quyết định vận mạng của chính chúng ta. Chúng ta tạo thiện nghiệp thì cuộc sống của chúng ta sẽ hạnh phúc. Chúng ta tạo ác nghiệp thì cuộc sống của chúng ta sẽ khổn khổ***”. Chúng ta trồng rau sạch để mang đi tặng. Tôi thường nói với mọi người, rau lớn nhanh là do chúng ta niệm câu thần chú: “*Rau ơi, lớn mau lên để ta mang đi tặng người!*”. Chúng ta phải luôn nghĩ cho chúng sanh từ những việc thường tình nhất.

Hòa Thượng nói: “***Họa hay phước đều từ nơi chính chúng ta***”. Phật dạy: “***Tự độ mình rồi độ người***”. Chúng ta độ mình bằng cách đoạn ác, tu thiện. “*Đoạn ác*” là chúng ta đoạn đi ý niệm “*tự tư tự lợi*”. “*Tu thiện*” là chúng ta khởi tâm động niệm luôn vì chúng sanh. Nếu chúng ta mỗi niệm vì chúng sanh thì đó cũng là chúng ta đang niệm Phật. Hòa Thượng

dạy: “*Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không thể gián đoạn*”. Chúng ta toàn tâm toàn lực nghĩ về chúng sanh thì một ngày chúng ta chỉ cần niệm một vài câu Phật hiệu thì tâm chúng ta đã tương ứng với tâm Phật!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*